

جمعه

ایران

• مدیر مسئول: محمدحسن روزی طلب
• سردبیر: محمدصادق علیزاده
• معاون فنی: محمدملاعلی اکبری
• دبیر تحریریه: ونوس بهنود
• دبیران:
• سید پویا هاشمی (گزارش و گفت‌وگو)
• صادق رخ‌فرد (تاریخ)

• محمدعلی یزدانبار (کتاب)
• آیه طائبی (زندگی)
• فرناز اینانلو (زنان)
• زینب فروزنده (زوم)
• فاطمه کهربایی (فرهنگ)

• تلفن: ۸۸۷۶۱۷۲۰ • شماره: ۸۸۷۶۱۲۵۴ • ارتباط مردمی: ۸۸۷۶۹۰۷۵
• پیامک: ۳۰۰۰۴۵۱۲۱۳ • روابط عمومی
• نشانی: تهران خیابان خرمشهر، شماره ۲۰۸
• صندوق پستی: ۱۵۸۷۵-۵۳۸۸
• انتشارات مؤسسه فرهنگی مطبوعاتی ایران:
۸۸۵۴۸۸۹۲-۵

از استعفای برومند تا تیر خلاص خانه سینما بر سینه هنر هفتم

مرور کارنامه این مدیران در خانه سینما نشان می‌دهد که این نهاد سینمایی نه تنها آورده‌ای برای سینمای ایران به دنبال نداشته است بلکه بیانیه‌ها و حاشیه‌سازی‌های برخی در این نهاد سبب شده تا سینمای ایران در تنزل و سقوط، بیگانگی با هنر، رکود، سطحی‌نگری و رادیکالیسم معنا شود

حرف آخر را نمی‌زند بلکه اصلاً جایگاهی ندارد. برومند با نگاه مصلحانه و دلسوزانه خود آمده بود تا سینمای ایران را بار دیگر احیا کند. او در این باره می‌گوید: «آدمم تا با پرهیز از گرفتار شدن در چرخه روزمرگی و برآوردن خواسته‌های ابتدایی و کوتاه‌مدت برخی از اعضا، مطالبات اصلی و بنیادین صنوف سینمایی را پیش ببرم و برنامه‌های کلان هیأت مدیره را که در اولویت خواسته‌های صنوف هم بود، دنبال و اجرا کنم، اما حاشیه‌ها و حوادث و رویدادهای غم‌انگیزی در پی و جریان‌ها و اختلاط نظرهای درونی خانه سینما منجر به توقف اجرای برخی از برنامه‌های کلان هیأت مدیره و محول شدن آن به آینده‌های نامعلوم شد. ناتوانی من در درک پیچیدگی‌ها و تناقض‌های درونی خانه سینما که در لغو رویداد سالانه موسوم به جشن خانه سینما خود را نشان داد مزید بر علت شد و احساس کردم بودن من دیگر ثمر ندارد.» ناگفته پیداست که خانه سینما بود و نبودش برای اهالی سینما چندان تفاوتی ندارد. تنها ماهیت این سازمان سینمایی حفظ استقلالی است که برای خود قائل است. حریمی که قوانین خاص خود را دارد و وزارت کشور به‌عنوان یک نهاد حکومتی باید تابع قوانین این سازمان باشد نه اینکه تلاش کند به‌عنوان نهاد بالادست آن را مدیریت کند. بنابراین تا زمانی که خانه سینما نخواهد تابع قوانین جمهوری اسلامی ایران عمل کند، حتی مرضیه برومند هم نمی‌تواند مشکلات هنرمندان سینماگرا را که امیدشان به خانه سینماست حل کند و حتی ممکن است در مقابل اظهار نظرش در باب جنگ با اسرائیل از این نهاد سینمایی حذف شود.

او در روز معارفه خود با تأکید بر اینکه «بدون سیاست‌زدگی برنامه‌های هیأت مدیره را پیش می‌برد» گفت: «دیگر یک شخصیت حقیقی ندارم و قبلاً تندتر بودم، ولی الان یک جایگاه حقوقی دارم که بر آن اساس بیشتر بر مبنای تعامل و گفت‌وگو و همفکری عمل می‌کنم.»

فرار برومند از فضای آتارشی حاکم بر خانه سینما

مرور کارنامه این مدیران در خانه سینما نشان می‌دهد که این نهاد سینمایی نه تنها آورده‌ای برای سینمای ایران به دنبال نداشته است بلکه بیانیه‌ها و حاشیه‌سازی‌های برخی در این نهاد سبب شده تا سینمای ایران در تنزل و سقوط، بیگانگی با هنر، رکود، سطحی‌نگری و رادیکالیسم معنا شود. گروه کوچکی که خود را پدروخوانده سینما می‌دانند و تلاش دارند تا با بهره‌گیری از ظرفیت‌های سینما و هنر برای خود محدوده قدرتی را شکل دهند. قدرتی که لازمه آن سیاسی‌کاری‌های بی‌مبناست و برای رسیدن به اهداف خود هیچ نظر مخالفی را بر نمی‌تابند حتی اگر ژست آزادی بیان‌شان را دچار خدشه کند و یا حتی اگر مخالف‌شان عالی‌ترین مقام رادر خانه سینما داشته باشد در این نظام دیکتاتور، حذف روشن‌ترین گزینه است که محقق می‌شود. آنجایی که مرضیه برومند در روز بدرقه مهرجویی عنوان کرد اگر لازم باشد هنرمندان در مقابل اسرائیل هم می‌جنگند. اظهار نظری که فضای دیکتاتوری حاکم بر سینمای کشور به عذرخواهی برومند قانع نشد و تا مسیر استعفای خود او را مشایعت کرد.

دیکتاتورهای هنرمند

مرور متن استعفای مرضیه برومند علاوه بر هشدار بر شرایط پیچیده حاکم بر سینمای ایران از فضای هیچانی نام می‌برد که بر پیکر سینمای ایران تحمیل شده است. این کارگردان با سابقه غیرمستقیم بر نظام دیکتاتوری اشاره دارد که متناقض عمل می‌کنند. آنها نه تنها در جهت اهداف شکل‌گیری این سازمان عملکرد درستی ندارند بلکه از یک طرف با ادعای حمایت از زنان و هنرمندان بیانیه صادر می‌کنند و در حمایت از اعمال خلاف قانون و «اقدام علیه امنیت ملی»، «تشویش اذهان عمومی»، «نشر اکاذیب» و «همراهی با رسانه‌های بیگانه» برخی از هنرمندان برای مدیران سینمایی خط و نشان می‌کشند؛ در مقابل، در برابر هجمه‌ها، توهین‌ها و فشارهای داخلی و خارجی بر رئیس هیأت مدیره خود سکوت می‌کنند. در این آتارشی رفتاری حمایت از هنرمندان، تنها در غالب جبهه‌گیری در مقابل مدیران فرهنگی معنا دارد. در مقابل هر کس که مخالف با گفتمان آنها اظهار عقیده کند، همانند مرضیه برومند در سکوتی معنا دار او را با یکوت و حذف می‌کنند. در این بازی قدرت، سینما نه تنها

هائیه شجاعی زند
نویسنده

خارج از دایره فعالیت صنفی در خانه سینما، بیرون از گود سینمایی که ما می‌بینیم دست‌های پنهان و پیدایی همواره وجود داشته است که تلاش کرده تا به جای پرداختن به امور سینما و رتق و فتق مشکلات سینماگران، همچون احزاب سیاسی در آن دست به کنش ورزی سیاسی بزند. رسوایی‌ای که در آخرین سیمای خود به حواشی استعفای مرضیه برومند ختم شد. برای درک این چرخه نامیمون که به استعفای مرضیه برومند انجامید، باید حواشی حضور هشت ماه مرضیه برومند و جریان مدیریتی در این نهاد فرهنگی را مرور کنیم.

سایه سیاست‌زدگی بر سینما

برایش دیده‌اند. متهم ردیف اول کاستی‌ها و خرابی‌های سینما آنهایی هستند که در هر دوره که به دور از کانون قدرت بوده‌اند، آب را گل‌آلود کرده‌اند تا ماهی خود را از آن بگیرند و وارد جدال با مسئولین شده‌اند، برای آنکه فراموش نشوند و سینما را وارد حاشیه کنند تا مبادا دیگران آن را به قله و قدرتی که آنها نتوانستند، برسانند! هر چند مرضیه برومند خود در همان بدو ورود می‌دانست با چه چالش‌هایی روبه‌رو است و از همان ابتدا تلاش کرد تا خط مشی خود را با آنچه در خانه سینما جریان دارد جدا کند.

مرضیه برومند در حالی هشت ماه قبل بر مستند ریاست هیأت مدیره خانه سینما نشست که بیش از گذشته این نهاد فرهنگی باروی کار آمدن دولت اصولگرا بنای خود را بر جدال با مسئولین کشور نهاد تا آنجا که مدیرکل اداره نظارت بر نمایش فیلم در یک نامه اعتراضی به روندی که خانه سینما در پیش گرفته است، عنوان کرد همه می‌دانیم دشمن پنهان سینمای عادلانه و سالم چه کسانی هستند و دوباره چه خواب آشفته‌ای